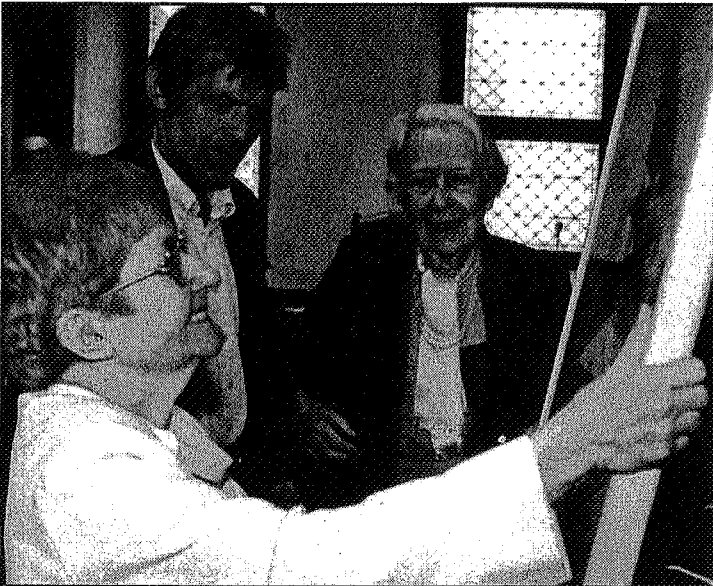

BoonBerichten

Mededelingen en berichten van het Louis Paul Boon Genootschap
Verschijnt naar hartelust - Nummer 20 - maart 2005

In memoriam Jeanneke Boon

Jeanette-Charlotte Boon – De Wolf is op vrijdag 18 maart 2005 op 90-jarige leeftijd te Aalst overleden. Jeanneke Boon, zoals zij in de literaire wereld amicaal-vertederend werd aangeduid, werd op woensdag 23 maart in intieme kring in het graf van Louis Paul Boon bijgezet. Ze zullen elkaar nog veel te vertellen hebben.

Het bestuur van het genootschap heeft met verdriet kennisgenomen van het overlijdensbericht en betuigt zijn leedwezen aan de familie Jo Boon – Muylaert en wenst hen kracht in deze moeilijke dagen.

Jeanette De Wolf was de levensgezellin van Louis Paul Boon sedert hun huwelijk in 1936 tot zijn plotselinge overlijden in 1979. Maar zij kenden elkaar al veel eerder. Vanaf 1928, toen Louis in haar ouderlijk huis kwam om met haar broer te kaarten. Na enige tijd echter werd de aandacht van Louis van het kaarten naar haar verlegd en kwam uiteindelijk een relatie tot stand die van de allergrootste betekenis mag worden genoemd voor de Nederlandstalige literatuur. De chemie van die verhouding vormde de voorwaarde voor de ontketening van het schrijverstalent van Louis Paul Boon. Daaraan ging vooraf de inmiddels tot mythe verheven interventie van Jeanneke bij zijn schrijven aan *De voorstad groeit* door haar eigenhandige voltooiing van de roman, gevolgd door de onmiddellijke terpostbezorging van het manuscript aan de jury van de nieuw ingestelde Leo Krynprijs. Haar ingreep had als resultaat dat Boons debuut bekroond werd met de prijs waarmee hij niet

alleen financieel maar vooral ook literair een geweldige steun in de rug kreeg. Maar ver verheven boven deze anekdotisch aandoende mystificatie was Jeanneke Boon een continuüm in de ontwikkeling van Boons talenten. Doorheen de jaren was zij degene die Boon in de vele volgende moeilijke episoden van zijn schrijversvak naar veilige havens heeft geloodst en door haar persoonlijkheid bewerkstelligd heeft dat hij een moeilijk te evenaren kunstenaar in de Nederlandstalige literatuur werd. Een kunstenaar die niet gepasseerd kan worden bij het maken van welke literaire canon dan ook. Jeanneke Boon was de doorzetter en met de naam van ons genootschap eren we niet alleen Boon maar evenzeer Boons beweging. Om haar beeld en wat zij bewerkte op te roepen kan men haar, met medewerking van Herwig Leus, in 1990 uitgegeven *Memoires* opnieuw lezen. Maar een andere, meer tot de verbeelding sprekende, benadering is de herlezing van *De Kapellekensbaan* en *Zomer te Ter-Muren*, waarin Jeanneke permanent deel uitmaakt van de verder door elkaar buitelandse personae in de rolbezetting en daarnaast inhoudelijk veel materiaal aanleverde door haar vele verhalen en ervaringen, overeenkomstig de overlevering van onder andere Ben Cami en Willie Verhegghe.

Jeanneke Boon is voor het laatst in het midden van ons genootschap geweest in september 2001, bij gelegenheid dat zij de eerste Isengrimus namens het genootschap uit handen van Willie Verhegghe kreeg uitgereikt, de prijs voor hen die zich op verschillende terreinen zeer onderscheiden hebben ten aanzien van de verbreiding van het werk en idee van L. P. Boon. Als spreker van de jury deed Willie Verhegghe verslag en in het verloop van zijn toespraak stelde hij onder andere: "Ik durf zelfs veel verder gaan en met kracht stellen dat Boon nooit het immense en hoogstaande oeuvre zou hebben bijgeschreven dat we nu kennen en waar in ons taalgebied nog dagelijks royaal naar wordt teruggegrepen, Louis Paul Boon als eminent prototype dus van de super getalenteerde auteur met een sterke, steunende, begrijpende, moedige en geduldige vrouw in de rug." Zo was het en sterker nog, hij eindigde zijn laudatie met: "En kussen je, koesteren je als een sieraad van vrouwelijke kracht en warmte." En dat moet opnieuw uitgesproken worden maar nu tot in de eeuwigheid. En ver weg, waar wij haar niet volgen kunnen, zingt het

"En...ach, enzoovoort, enzoovoort." (Op de website www.lpboon.net vindt u de volledige tekst die Willie Verhegghe uitsprak bij de prijsuitreiking in 2001)